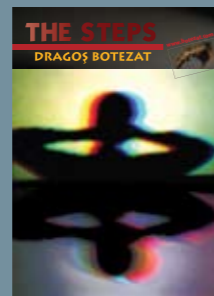

THE STEPS

www.botezat.com

DRAGOȘ BOTEZAT

The steps-o culegere de texte și imagini care explică perioadele în care nevoile plastice au intrat în zone mai îndrăznețe decât școala sau simpla joacă participativă.

Coperta-umbra mea pe un ecran după o proiecție Bill Viola-1999 Frankfurt

Cavalerul - perioada în care predomină desenul și tema medievală.

Mirage - perioadă în care am pașit în lumea picturii creative dincolo de scolastic.

Hiper - pretext în a formaliza un martor uman într-o lume plastică deja dezvoltată.

Echo - savurarea naturii cu ce are ea mai seductiv și luminos.

Shaman - simbol pentru creația în domeniul multimedia.

web adress > www.botezat.com

mobile > +4 0723 408 120

email > dragosbotz@yahoo.com

botezat.dragos@gmail.com

dragos@botezat.com

blog > <http://shamanii.blogspot.com>

CÂNDVA A PUTUT FI OBSERVATĂ VIAȚA PRIN DORINȚELE EI. ATUNCI CÂND VIAȚA ERA VISATĂ SE FORMAU PRINCIPALELE TRASEE ÎN ALCATUI DIN MERS GRATIA SI ECHILIBRUL PERSONAL. SCRIND ACUM DESPRE ELE NU ÎNSEAMNĂ CĂ AU LAUT SFARȘIT CI CĂ ELE SE DETAȘEAZĂ CA NIȘTE DESENE TERMINATE PE UN TROTUAR. DE FRICA PLOII VOI ENUNȚA ACESTE PERIOADE ÎN POSIBILITAȚI DE INTERPRETARE.

botezat dragoș pictor

perioada 1985-2008

texte de dragoș botezat

pagina titlu

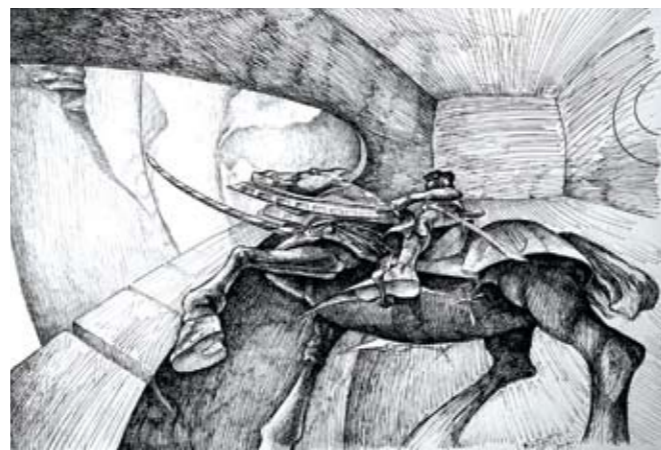
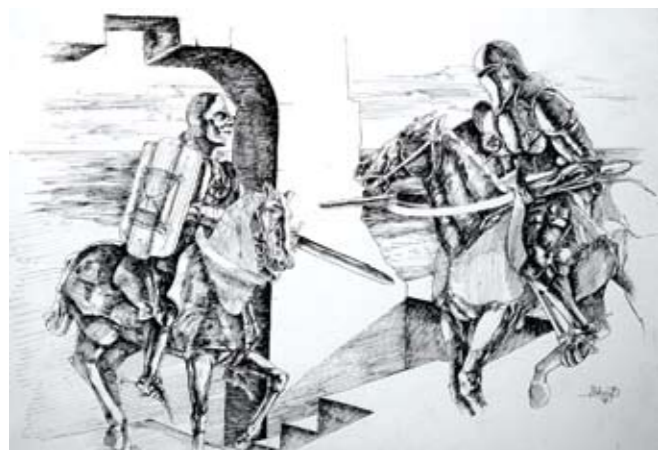
- 3 CULORILE REALE ALE ÎNTUNERICULUI
- 5 LUPTA NOBILĂ PENTRU AUTODEPAȘIRE
- 6 VIZIUNE ȘI AVÂNT
- 7 SPAȚIUL CĂUTAT : CONȘTIINȚA ȘI GRAȚIA
- 8 SPACĂ ABSTRACT
- 9 APARIȚIA MARTORULUI HIPER
- 10 ADÂNCIMEA CĂTRE IDEALITATEA UMANĂ
- 11 MARTORUL NEĂNFRICAT OBSESIV
- 12 O EVADARE FILOSOFICĂ
- 13 ORAȘUL MORT
- 15 SERIA-INTERVENȚIA-REFERINȚA
- 16 UN ÎNVELIȘ DE PRETEXTE META-FORMICE
- 18 PRINCIPII CARE PUN LA BAZA CONȘTIINȚA ȘI SUBTERFUGIILE
- 21 UN NOU PARFUM DE DESCHIDERE
- 22 IRISUL INTRANSIGENT
- 25 POVEȘTEA POMULUI EXPLOZIE
- 26 ECRANUL CA PÂNZĂ: TABLOUL CINEMATIC
- 28 IDEI RECAPITULATE PE BAZA UNOR OBSERVAȚII ...
- 29 PĂRERI PRIVIND CREAȚIA ÎN MEDII NESPECIFICATE
- 30 CLUB CONTELE DRACULA-AMBIENTAL ȘI PREZENTARE
- 30 DESIGN AMBIENTAL
- 31 ROMANTIC TRAVEL -ART DIRECTOR /ECOURI ȘOPTITE
- 32 SPACĂ CITY/ TRI-STAR/ DESPRE DRAGOȘ ȘI IMAGINILE LUI...
- 33 TRANS-PORTOR/ NUDA VERITAS
- 34- 35 THE STEPS TRADUCERE ENGLEZĂ

nascut la 18 iulie 1973 în București
 1993-1998 -absolvent al "Universității de Arte București", Facultatea de Arte Plastice, sectia Pictură, clasat al 2-lea din promoție
 a studiat cu urmatorii artiști: 1993-1994 cu Gheorghe Anghel, 1994-1996 cu Florin Mitroi și 1996-1999 cu Florin Ciubotaru
 Membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România
expoziții personale:
 2002 martie "Sam-man", pictură, București Mall Gallery
 2001 nov. expunere permanenta în spațiul Finans Bank, pictură
 2001 martie la French Village-Sofitel, pictură
 2001 ian. expunere permanenta în spațiul Unicredit Leasing-Office în Grand Hotel Marriott București, pictură
 1999 oct. "Traectorii" la Galeria Colțea București, pictură
 1999 iunie la Bank Austria Creditanstalt, pictură
 1999 ian. "Hiperhomogenic" la Clubul Micul Print, pictură
participări la expoziții de grup:
 2005 iulie -Universitatea Sapienția Cluj Napoca, "Masinile Timpului"-Delahoya2005
 1999 sept. -dec. București-Mall, desfașurare pe 2 etaje, pictură
 1999 iun. World Trade Center-la lansarea Book Of List, pictură
 1998 oct. Salonul de Artă București, Galeria Galla, pictură
 1998 iunie Sperietoarea, instalație în gradina pictorului Florin Ciubotaru cu grupul Pálnia
 1998 iunie Expoziția Absolvenților, la Palatul Parlamentului, pictură
 1998 mai Desen, desen în bitum
 1996 sept. Salonul Municipal, la Oficiul National de Artă Contemporană, pictură
 1995 dec. Galeria Galla, pictură
 1995 nov. "Ipostaze în lucru-Ipostaze de lucru", Galeria Căminul Artei, pictură
premiu:
 1996-1998 Atelier de creație "Octav Doicescu", bursa oferită de Asociația France Roumanie ART (AFRA)
 1996 "Lucian Grigorescu", bursa pentru desen oferită de Universitatea de Arte București
 1996 Călătorie de studiu la Veneția, oferită de Universitatea de Arte București
 2001 Premiul pentru originalitate pentru standul Romantic Travel la Târgul National de Turism
 2001 Premiul pentru design pentru standul Romantic Travel la Târgul National de Turism
 Lucrări donate în muzee: Parlamentul României și București Mall
 Lucrări în colecții private din România, Franța, Suedia, Olanda, Belgia, SUA, ...
 Articole despre artist și opera sa în publicații ca: ELLE sept. 1999, INREVIEW martie și aprilie, BOOK OF LIST iunie 1999, CASA LUX nov. 2001. A avut apariții în calitate de pictor la posturile TV PRIMA și TELE7ABC.

CULORILE REALE ALE ÎNTUNERICULUI

Un început există mereu. Colecțiile tatălui meu de reviste de știință și tehnică influențează retina mea prin coperti și prin viziuni. Anii 70-80 erau foarte interesanți pentru visatori. Atunci visatorii erau cei care creau și influențau iar știința devenea o cultură. Există stil și concepție unitară, există idee. În România barierele apăreau cu exteriorul și încet, încet lucruri care trebuiau să fie consumate deveneau, din statutul de normalitate, extraordinare. Așa un film ca "Star Wars" revoluționa și pregătea admirații și la oameni mari și la cei mici deopotrivă. Fiecare își alegea segmentul de desfășurare pentru visul lui către spațiu și către un viitor. Așa și eu am fost impresionat de la 7 ani de către acest film și dacă nu loveam coincidența nu aveam revelația. Căci cum pot 3 băieți la 11 ani să se întărească decât cu impresionabilitatea unor supra-puteri. Dar când un copil băiat vede un desen făcut de un apropiat (tatăl lor) cu ceea ce ei admirau, atunci simți atingerea unei revelații. O revelație că un om normal poate, printr-un talent al lui, să facă prin desen ceva care să fie construit și format. Admiram un desen, un simplu desen! Această idee a fost începutul nevoii mele de a ajunge într-o direcție unde pot și oamenii normali să pașească. O încurajare te face să sperii ca ai acces. Așa au trecut anii copilăriei cu imaginea unui film, cu căutarea lui căci nimic nu exista în anii 80 în România decât legenda unui parfum mirescit. Iată cum un simplu desen a unui tată de prieten mi-a făcut primul pas către o lume imensă - lumea Forței...Artei!

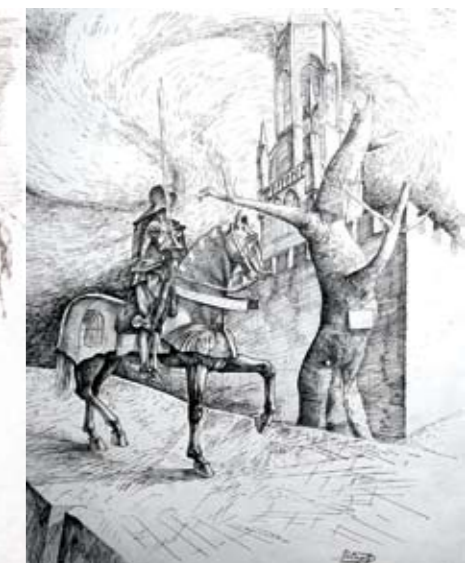
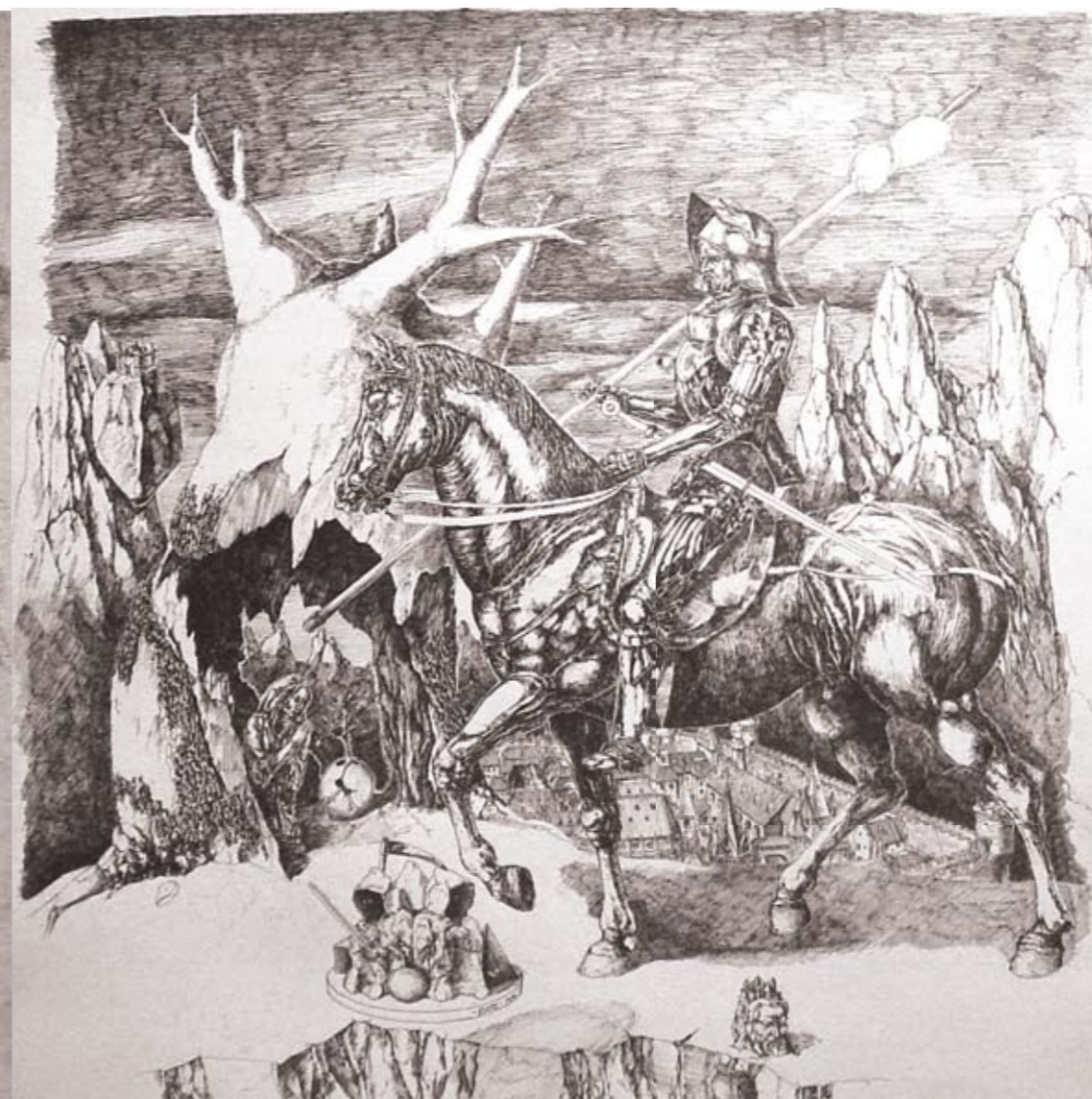
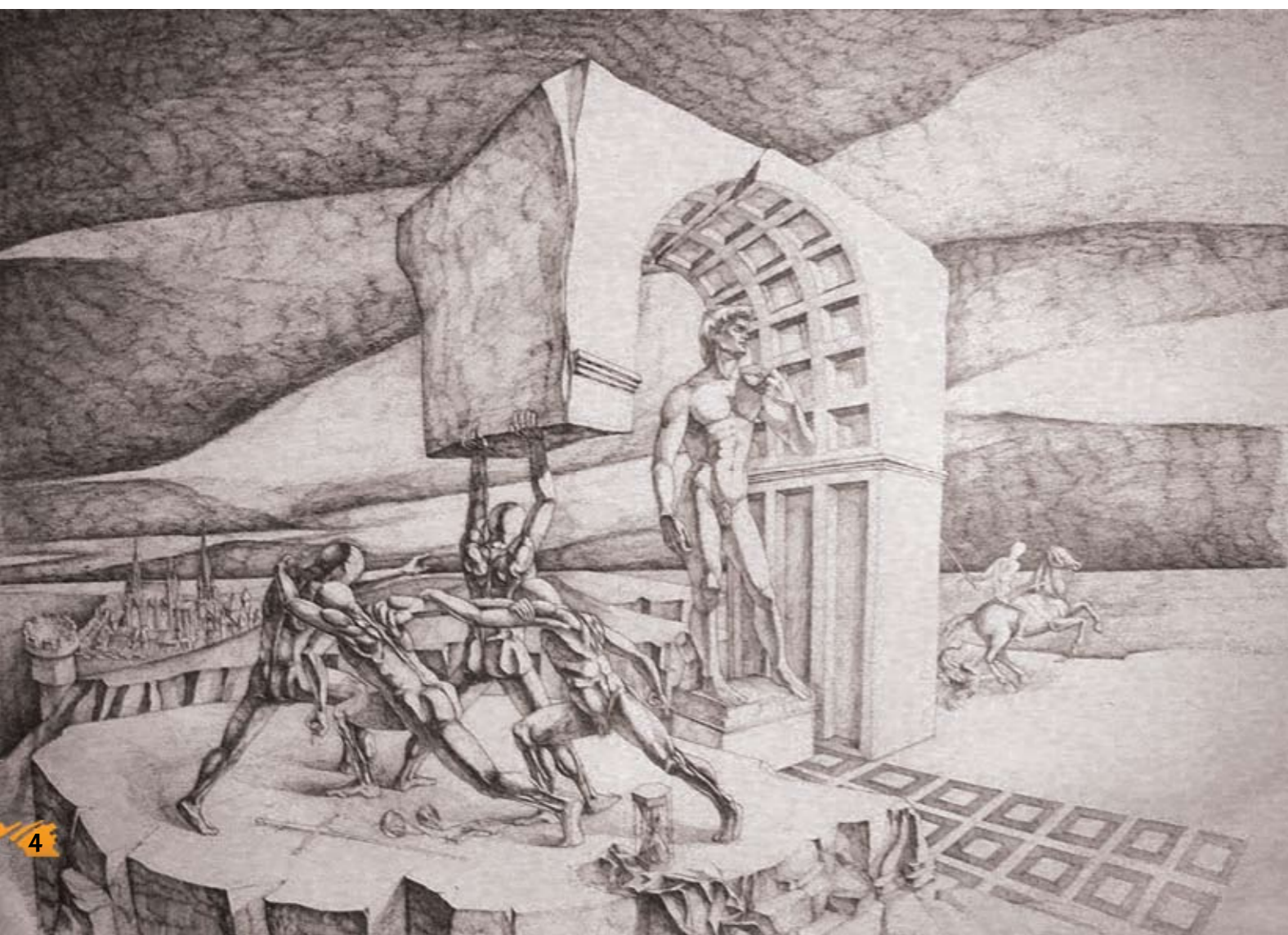

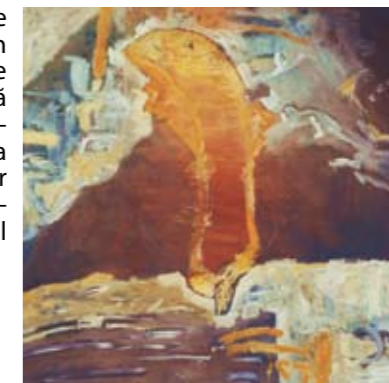
LUPTA NOBILĂ PENTRU AUTODEPAȘIRE

Am creionat întâi călărețul. Apoi lucram cu prețiozitate câte un picior de cal pe noapte între temele de la școală. Eram în ultimul an de chin scolastic. Refugiu și forța, dragoste și avânt, desenul era totul pentru mine. Când abordam subiectul în mine mă simțeam aparte și deosebit, dar și un cavaler." Cavalerul'-era deja personajul unde-mi plăcea să mă iau în serios. Singurul personaj. În el stăteau lupte trecute dar și viitoare, și mai stătea ceva: timiditatea mea ascunsă. Pentru că acest cavaler avea mereu o armură sau o mască, lupta lui era idealistă. Și nu câștigul luptei lui mă interesa ci atitudinea. Avântul meu nu slăbise ci dimpotrivă se accentua în oficialitatea unui desen clasic. Așa configurem un desen prețios și căutam, spații ambientale pentru a da dimensiune "personajului".

Cu timpul am devenit obsedat de calăreții cavaleri. Orice era legat de ei trebuia asimilat și devorat apoi "scuipat" într-un desen dintr-o altă eră. Viața părea interesantă acum și dragostea mea pentru desen în sine era structurată printr-o disciplină coerentă. Așa am evoluat către desene mai compacte dar și către un soi de mandrie personală. În timp am început să cred în mine altfel. Și așa m-am activat ca persoană sobră care se autodepășește. Deveneam ceea ce făceam....Nu de multe ori m-am privit prin acest cavaler între lumi, cum merge detașat și sobru, între o lume plină de semnificație și alta plină de reguli constitutive. Oricum dragostea sporea și încet faceam pasul către studiile premergătoare admiterii. O altă aventură...

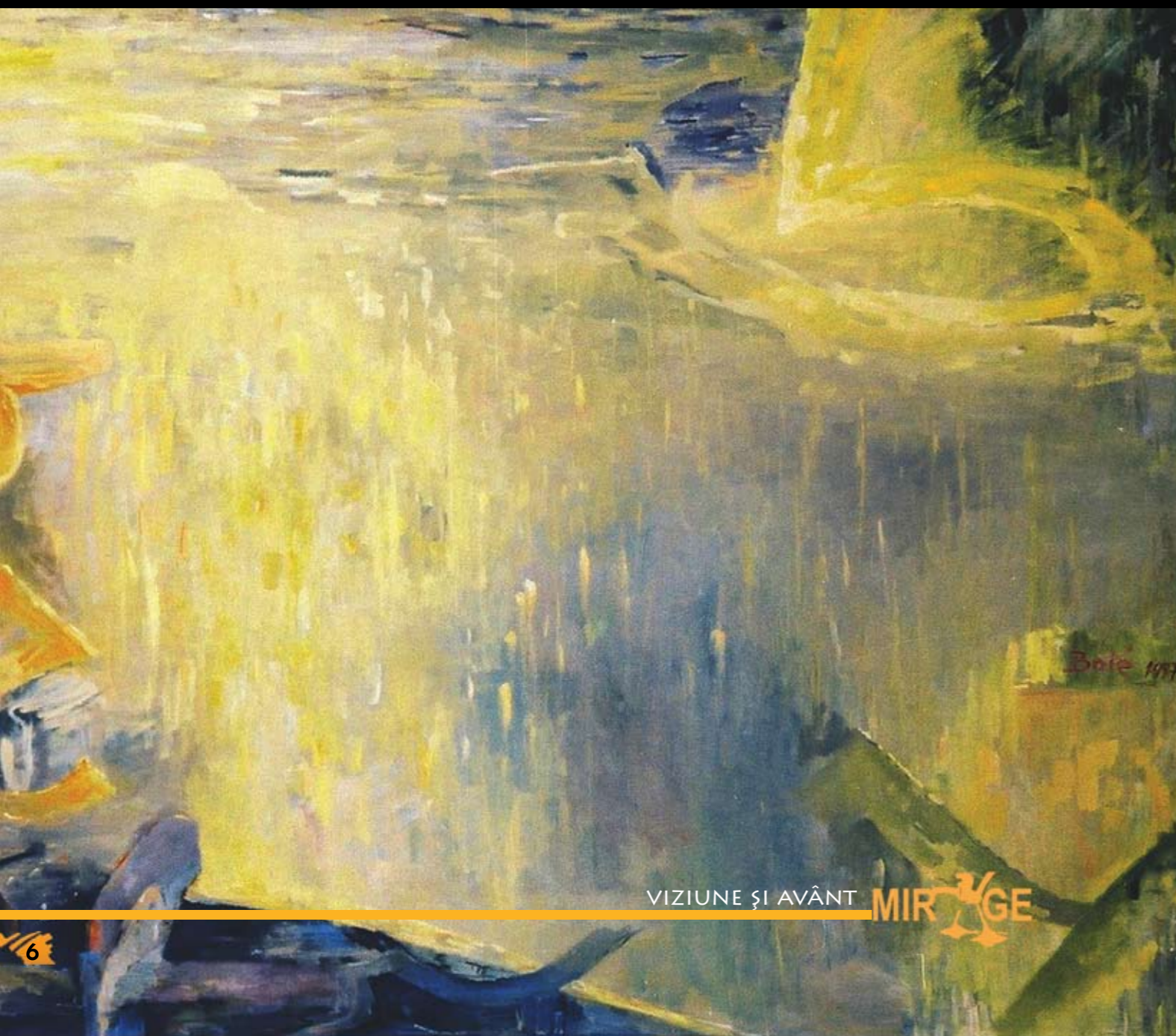

În timpul anului întâi a apărut necesitatea alternanței. În școală nu regăseam idealismul care mă structura înainte de admitere așa că am început cu prudență, un traseu paralel cu școala. Fan al muzicii electronice mistice, al cărui exponent era atunci Klaus Schulze, admiram un disc numit "Mirage". Așa m-am structurat către un abstract inspirat din vehicularea bitumului cu apa, lucrata pe spatele studiilor de la școală unde rămăneau pete surprinzătoare. Era de fapt o pată ca un desen în configurații picturale. Dar pretenția era mare și simplul avânt nu ajungea. Așa că am inventat după 2-3 picturi care mă convinseseră acest ciclu tematic: MIRAGE. Am intrat într-o epocă în care munceam paralel cu școala și vedeam arta ca un idealist. Asta m-a ajutat să închei ceva înainte de

vreme. Adică lucrăm intuitiv o lume personală și surprinzătoare. În această lume nu trebuia să existe repere ale școlii deci nu vroiam desen și masuri evaluate ca la școală ci preferam un raport creativ între lumină, spațiu și culoare. Desenul se justifica acum prin valorile lui formale și nicidecum prin tăria lui prozaică. Culoarea începea să mă definească și să lucreze în mine la fel ca și mediul ales (uleiul). Încet, o lume se forma și eu juram să nu mă ating de teme clasice (portret, nud, flori...). Mai târziu peste câțiva ani aceste teme vor constitui "prilejul" de a încălca o pro-misiune deci era ceva care aparținea exclusiv artei și nu religiei, iar în acest mod am calcat intuitiv către zona "clasică" dar într-o modalitate de expresie descoperită din zona abstractului acestei perioade.

Perioada "Mirage" strânge o părere despre absolutul artei, despre pretenția ei extra - pământească. Adică nu participă la nici un fenomen comun și este ca și denumirea ei: un drum în deșert către ceva care nu poate fi atins niciodată! Dar Arta spre deosebire de Viață impune viziune și formă așa că lucrurile au un alt înțeles aici. Pot afirma că "Mirage" este o perioadă pretențioasă despre ce înseamnă "a crea". Incursiunea în necunoscut cere o stare specială a eșecului dar și a noutății creative. Au existat unele preferințe către spațiu și culoare chiar dacă lumina a fost principala forță în a evidenția vizualul abstract.

Space abstract-așa cred că pot face o delimitare între abstractul organic și celelalte teme. Oricum nevoia de spațiu și de raportare cu forme diverse era nativă. Dincolo de asta eu căutam destul de mult forța unor forme în "micul" delir spațial. Reziduri care străbăteau valorile noi. Le potențau în forme și în picturi spațiale. Deși nu ilustrați ci sugerați, ele nu păstrau forma prozaică a unor picturi fanteziste sau din fanzinele science-fiction.

Ruptura de SF era clară. Acum mă înălțam cu vehiculul legitației și nu rigidității formale într-un mediu personal și unic. Nu acceptam decât anumite semne. Aceste semne puteau să facă diferența într-o compoziție. Semnele și culorile...Puțin cate puțin lumea se estin-dea și universul creștea. Până când muzica a devenit așa de importantă că susținea spațiul meu și făcea minuni în artă ... arta ei.

www.botezat.com

Hiper a venit ca o semi-impăcare cu ceea ce este pământesc. Omul și reperaile din viața umană se împleteau în zona spațială încă activă a "Mirage"-ului. Omul este un martor, este implicat dar încă în colțul lui de liniște. El dă raportarea cu principiile pure. Este cu spatele pentru a da o deschidere, dar și o mască pentru a ascunde altă deschidere-spațiul care e plastic aici. În timp capul care nu avea portret s-a evidențiat prin forța eruperii pure, ne-transformate. Așa am ajuns de la Arta-Viată la Interior-Exterior. Omul meu Hiper a trasat primele trasee ale umanității mele viitoare.

APARIȚIA MARTORULUI **HIPER**

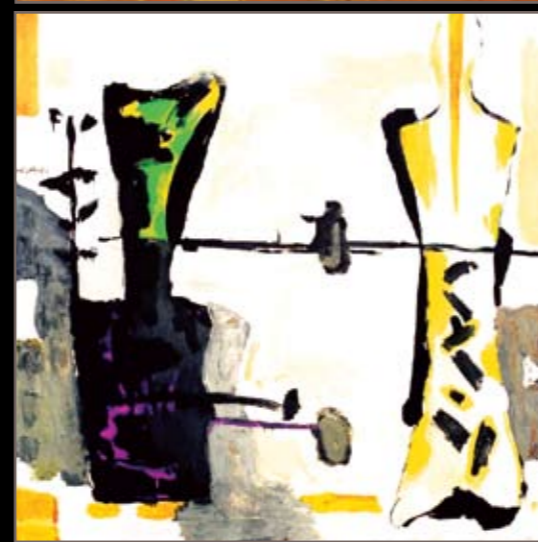
Am găsit denumirea aceasta - Hiper - pentru că eram pregătit să introduc elementul uman în lumea "Mirajului". Îmi trebuia o prezență în ambientul acela spațial... "un martor" al spațiului. Un început și un martor... altul decât un cavalier. Un om cu spatele era superb pentru a arunca profunzimea spațiale. Un om lung între lumi și între stări. Sau unul stabil, lung care să fie și mistic, și plastic și viril. Ceva între pasiune și contemplare. Așa ca un munte de măreție dar tăcut în intimitatea lui măsurată. Da, un om pentru o lumină, și pentru o umbră... un cârlig care să "scoată" misterele și stările incandescente. Acest cârlig a devenit "acul" cu care mi-am cusut arta. Caci o sfâșiasem și acum trebuia re-parată. Așa că am sfâșiat capul Omului meu ca să iasă fervidele jactanțe și eruperi... fără să îl influențeze spațiul dar să-l potențeze către incandescența lui interioară. Omul explodă. Nu avea sex, el era doar o prezență cu spatele. Genera pictura și-i purta blazonul. Era faptul tăcut și totodată raportarea către umanitatea dezgolită de orice adaos, omul mistic prins în "masca" lui proprie unde mâinile nu erau de nici un folos și nici picioarele... un tors cu un cap explodând. El era "HIPER". L-am

repetat și i-am dat stratul meu interior creându-i puțința de a se raporta cu lumina și culoarea... cu taișul luminii... așa îi dădeam valențe de învingător el fiind deja inutil... între simbol și umanitate îi explodam spațiul și interiorul. Mai târziu când am dat diploma mea de licență mi-am numit lucrarea "INTERIOR-EXTERIOR". Merita caci lui îi făceam cunoștință cu toate valorile și puterile lumii mele. Incorporând "semnul" compoziția se structura mereu cu un "martor" în dreapta făcând să se "citească" o pictură de la stanga la dreapta ca o carte, o altfel de carte. Una unde se "înțepenise" cineva rigid și neputincios caci îi lipisem mâinile, dar îi sfâșiasem capul rotund. Mai târziu am preferat să "turtesc" capul ca la rechini "ciocan". Căci chipul nu mă interesa și nici volumele reale ci situația elementelor, unele cu altele care la sfârșit să formeze o lume din ceva hieratic și amorf. Caci oamenii mei erau amorfi și "profilul" lor era neinteresant... ei erau martori și nu oameni propriu-zisi. Ei nu conțineau dragoste și ură, sau interese. Erau dezgoliți de activități... dar "munceau" spațiul și misterul... prin contemplarea coordonatelor noastre baze.

Om și spațiul. Om și perspectivele lui. Spatele omului. Omul raportat cu alt element constituit. Încet se face un univers în care sensul se plimbă între valențele unui spațiu dorit de mine și "martorul" care dă sens spațiului, "figura" contemplativă și fixă în aparență... Ecran în care se oprește interesul vizual-portretul aici se precipită în întruparea siluetei. Pentru că interesul meu este înspre spațiu și element uman și nu spre portret uman. Între un univers exterior și altul interior exista relationari. În plastică acestea pot fi altele decât gândurile. Ambientul "gestionat" de către pictură formează gânduri. Deci procesul poate fi și invers. De aceea mă feresc să dau titluri la picturi, deși folosesc câte un reper din lumea figurativă... îndrăznesc să o caracterizez altfel decât o simplă realitate. Da, "Realitatea gestionată"... îmi convine asta.

Aceasta vine de la a organiza și a aranja cum crezi elementele în funcție de ceva... cam așa se întâmplă în "hiperhomogenie". Punctul de reper este clar: "omul coloană", doar "gestionarea" spațiului poate fi alta. Așa apare un limbaj unde "te trezești" muncind.

Căci "realitățile" își vor ordinea și așa devii încet ceva ce nu bănuiai: un alt MARTOR.

www.botezat.com

Un somn...o altă trezire.

Viziuni despre altă lume inclusă în veridicitățile simbolice ale realităților. Căci interferențele crează mistere și intersecțiile duc sigur la o focalizare, de cele mai multe ori plină de avânt contemplativ. "Criogenicul întocmit". Detașarea de baia rece a unui recipient cu scop arhivativ și urmărirea speranței în atingerea limitei. Așa preotul budist și faraonul re-dobândit își fac apariția în zvâcul debordant al Hiper-ului. Zona desprinderii explozive. Așa se prefigura misterul în diferite intercalări. Întâi ca o lumina pentru un preot budist înfricoșat de revelație... apoi pentru "faraon", pentru care desprinderea îl catapultează în zona înfricoșatoarei detașări de ce era și trairea unui singur gest, acela al "lepădării". Lepădarea de ce a fost, frica de ce vine. Oricum ar fi revelațiile se plătesc, iar orice zvâc catalogat poate avea în spate multe fire smulse. Principiu filosofal în esență, "revelația" există numai prin consecințe benefice... altfel, revelațiile "de moment" sunt doar niște clipiri poate frivole ale destinului, pe care unii le întocmesc în gesticulația lor ca unelte. Dincolo de aceasta, puterea unui sentiment uneltește contra rezidurilor revelative. Putem să luăm în calcul acest lucru domnilor...

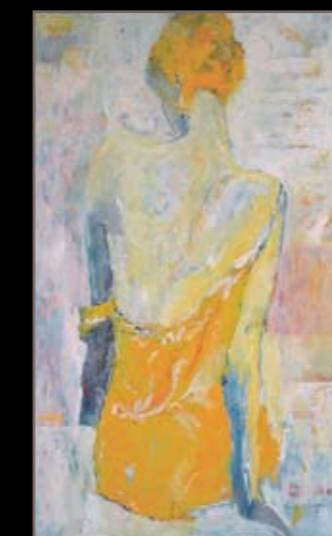

HIPER O EVADARE FILOSOFICA

Orașul mort, viziune ascultând o muzică ciudată londoneză. Așa bizarul mă încorporează între un album mic cu picturi rupestre aborigene. Între sâni și chip pornește o mână care ridică un pește stricat. Ecranul care mijlocește trăsătura. Un canal străbate cromatica sobră și incandescentă. Inutilitate a gestului, eclipsa unei dez-umanizări. Trup unit cu di-soluția unei creșteri false, așa se inventa o lume a-ritmică unde nu poți raporta forțele germinației cu forțele pasului retro-activ dez-evolutiv. Ramasă timp de 2 ani singulară, perceperea ei a fost total handicapată. În 2-3 ani parcă mi-a cerut sa-i fac "compunerea" în 2 stadii. Primul și al doilea. Al doilea participă și împinge gestul la un Furt. Da, al doilea "fură" și fuge în propriul deșert către aceeași limită caracteristică. Primul stadiu o mare dez-amăgire iar al doilea o mare amăgire. Amândouă parcurgeau o variantă idealistă a aceleiași vânători marginale către un materialism...un pseudo-materialism așa discret...așa potențat. O limită a unei ape plină de rechini...a omului rechin a unui Hiper-caracter.

ORAȘUL MORT

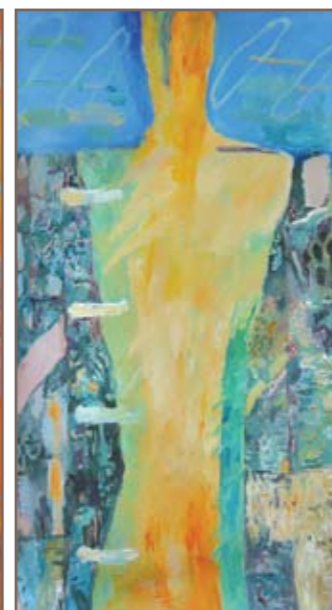
SERIA-INTERVENȚIA-REFERINȚĂ

Serializarea. Bogația naturii ca exemplu, este cuprinsă în "ordinea" dată de succesul percepției vizionii. Peisajul poate deveni ceva încorporat, figura rămânând ceva "disonant". Semnul care conține o figură încorporată cu peisajul poate crea deja o compoziție abstractă. Dacă faci abstract organic, și îl simți...restul este doar o mișcare de alterare a realului. Abstractul și realul au întâlniri surprinzătoare dar și "romantice" pentru că există mereu ceva care să le clarifice: semnul plastic.

Intervențiile. Inevitabilul tușei. Așa se naște o configurație care să supună ceva, mereu re-creat, mereu re-configurat. Când obiectul și semnul își caută rostul atunci colajul abstract-real își face apariția în orice pictură nu numai cea modernă. O pictură clasică poate fi generatoare de abstract, o pictură modernă se poate ajuta de clasic. Atâta timp cât "adăpostul" plastic este corelat cu sens, pot considera pseudo colajul acesta de real-abstract o etapă bună de a împăca nevoile actuale de sincretizare a unor zone picturale. Clasic - modern, interior - exterior: deja am destule dihotomii necesare unui gest artistic de împăcare a unor principii active dar controversate.

Referințele. Așa am considerat că reluarea unor admirații sau teme din istorie care oricum se precipitau în mintea mea ca valoroase să le combin cu alte teme. Așa un Van Gogh sau Monet puteau sta cu hiper-ul descriogenat ca într-un fel de plimbare pe strada luminii și culorii. Repetiția prin accentuare a semnului care încorporează figura verticală. Asta stabilește criteriile și elaborează "variante-continuări", ceva de genul bogației naturii, mereu în devenire într-un cadru limitat. "Fereastra mască" cu respirația adăugată realității. Așa martorul e subiect iar contopirea e inevitabilă către veridicitatea gestului promis. Rămâne să contemplăm "încorporarea"...

Oricât s-ar abandona în lumea "dobândita" HIPER rămâne într-o transformare continuă. A existat o extensie a terminației superioare ca un gest, apoi el s-a transformat încet într-o formă mai mult extraterestră decât adaptarea naturală a unui cap de om în normalitatea lui empirică, adică cea naturală. A contura un cap: raportat cu simbolul și semnul și nu cu realitatea portretului, care nu mă interesa. Capul este formă și nu precizie prozaică a unui chip. Așa alegerile au pornit către o dimensionare a lui ca ansamblu pictural și nu ca o exemplificare a unei realități deja uzate prin subterfugiul picturii. Consider portretul ca o temă neinspirată, problema nefiind rezolvată prin generalitatea picturii, o mimică sau o lumină nefiind atât de "miraculoase" pentru pretenția facerii temei.

Există o pretenție. Este o vehiculare a puterii care razbate prin tot ce ține de structuri existențiale... un "vânt" spulberând "carapacea" printr-o spirală, o fantă a iluziei și a devenirii. Dincolo de aceasta, elementele care alcatuiesc un univers se agită în această mișcare oscilatorie între o memorie clasică și alta mișcare în supunerea simbolică a realului ...

UN ÎNVELIȘ DE PRETEXTE META-FORMICE **HIPER**

Variantă a Hiper-ului este "nudul albastru". În general m-am ferit de tonul local al pielii. El permite prea multe restricții și trimite mereu către o rezolvare "trompe-oil" ceea ce nu convine total picturii mele. Când ai spațiul și elementele doar pre-texte, raportarea la o figură chiar și umană sau la un semn prin transformările necesare picturii, dezamăgesc tonul real al cărnii, așa că explicitez chiar cu volumetrie dar fără o cromatică normală. Încet, nudul albastru a început să colinde prin arta mea ca idee și așa s-au născut câteva "alături" în stadii și evenimente.

Limita creată prin lumina secretă. Sau limita spațială care vrea și configurează mereu ceva alternativ. Întâi spațiul apoi decorul, un fel de lumină care își formează propria dramă și care "strabate prin" obiectualul recognoscibil. Așa se dă puțin în spectacol și crează o reformulare la ceva ecranat și constituit.

HIPER Obsesia Hiper-ului vertical. Expunere firavă a unei șubrede verticalități cu inițieri și avântări. Incorporările duc la pierderea inițialului debordant și intră în cealaltă extremă a contopirii ambientale.

Haosul constructiv dat de atingerea pensulei eliberează o substanță care poate sta încorporată într-o formă sau poate "cânta" singură o partitură. Lucrul în ulei caracterizează o spărtură în simțuri atunci când aplici munca în sine a picturii. Apelarea la această zonă creată de culoare și configurare te poate anula în psihologia unui fapt al vieții, de aceea cei care "simt" materialele tind către o raportare interioară. Dincolo de această raportare rămâne energia și motivația.

Dacă în muzică, care este sublimă, se judecă prin curgerea și dilatarea realității, în plastică lucrurile care "angajează" gestul sunt diferite. Aici nu poți imagina ceva doar ca să "de-a bine". Aici trebuie ca la fructe să "petreci etape" să existe coacere. Deci în funcție de factorii externi, psihologia de a vrea ceva te va arunca în expresie. Așa dincolo de o baza tehnică se poate vorbi de o intenție eliberatoare și configuratoare..

Nu cred că un artist plastic poate "copia" oricât s-ar strădui. Ceva se va strecura din psihologia creată prin lucrul "de dinainte", acel lucru care l-a eliberat de real și l-a aruncat în zona constructivă a intenției proprii (arta sa). Pentru un plastician "a copia" este echivalentul unei noi lecții pentru propria lui hrană, hrana zonei lui ascunse, acea unde a avut succesele determinării lui către gestul de a picta.

Deci a copia exteriorul pentru interior. Gestul femeii la oglindă. Dacă la femeie exteriorul poate dicta legi pentru interiorul ei sensibil, la un plastician există un du-te-vino.

Ritmicitatea deciziilor între interior și exterior, între alegeri, plăceri paradoxale și re-transformările care să ducă la ceva personal, ceva propriu care să aibă forța gestului, care să "copieze" muzica și forța unui detaliu laolaltă. Această ritmicitate între interior-exterior, exterior-interior frământă psihologia creată, ce-a de-a doua, care tinde să se transforme prin curiozitate dar și energie în fapte și gesturi.

Deci gestul este intenție; o intenție focalizată și manipulată nu numai prin forța mijloacelor artei plastice. El fiind gest crede că poate "contamina" exteriorul pentru o organizare a interiorului său care dictează. Așa vedem artistul care e definit de "atitudine". El este deja neliniștit căci trebuie să acționeze. Așa apar biografiile care sunt în librării, mai mult cu picanteriile de can-can decât cu explicarea personajului.

De fapt artiștii plastici anunța și dau alarma. Caci nimeni nu-i va convinge pentru ca ei cred numai în simțul lor creat și psihologia existenței lor. Așa ei au devenit un fel de "ciudați" care simbolizează numai o categorie nicidecum o clasă. Din păcate o clasă socială nu rezolvă revoluțiile, deci artiștii din ziua de azi au rolul mai mult de a sparge gheața într-un mod estetic iar în spate a se afla "clasa" socială care să facă jocurile.

www.botezat.com

Ograniță nehotarată, voit imprecisă, între transfigurarea artistică și captarea vitalului lasă să se reverse, dincolo de laturile pânzelor semnate de Dragoș Botezat, atmosfera unor culori intrate în amestec termic. Dar orice formă, oricât ar fi de estompată prin efecte de lumină difuză, conține o aluzie la lucruri întâlnite și memorate de tânărul artist. Dragoș Botezat distilează prin ochiul și gestul unui pictor înscut, o stare particulară de incandescență a țesăturii profunde din lucruri. Pictorul vede un arbore, un strat de flori, o siluetă în prag, un colț de încăpere cu o adâncime de idealitate pe care o numim, în alte prilejuri, aură.

Pânzele lui Botezat vor să fie membrane de rezonanță ale unei efemere rupeți de frontiere, în ordinea energiilor înalte.

AURELIA MOCANU-CRITIC ȘI ISTORIC DE ARTĂ(1999)

“Contrariu de ce crede profanul, esențialul Cartei nu este de a imita natura, ci de a folosi, sub pretextul imitației, elemente plastice pure: masuri, direcții, ornamente, lumini, valori, culori, materii, repartizate și organizate după injoncțiunile legilor naturale.

Făcând aceasta, artistul nu încetează de-a fi tributarul naturii, dar în loc să-i imite meschin accidentele, îi imită legile.”

A. Lhote
(Tratat de figură și peisaj)

Deși jurasem în alte etape că temele clasice vor fi evitate, iată-mă ajuns prin fapte în fața lor! Și pe lângă o tratare efervescentă am mai simțit și o nouă revelație prin ființă. După perioada Mirage și Hiper, pretențioase în felul lor, parcă oboseala pretenției a scuturat puțin sacul artei și a găsit acumulări și din domeniul sensibil optic al realității înconjurătoare. Chiar mi se reproșa că nu sunt atent la spațiile fizice din jurul meu și că pun accent pe imaginar și fantezie.

Pornind la început ca un exercițiu încet, încet prin admirația mea față de Bonnard și Van Gogh care a străbătut cam toată studenția mea, am realizat că jurământul meu de a nu picta teme clasice era fals. Fals pentru că nu tema conta ci felul în care reprezintă chiar ceva banal. Odată printr-o criză de a picta mi-am întrebat profesorul ce să pictez că nu știu ce. Raspunsul a venit simplu: pictează ceva ce vezi, o sticlă de exemplu. Nu m-a multumit „am zis că sticla e banală și că nu poate exista viața în ea. Atunci replica a venit neantârziat cu o idee și acum interesantă. Mi-a zis în felul următor: „...pune o muscă în sticlă și sticla va prinde viață ...!” De fapt era un pretext musca și sticla, musca trebuia să fie substanța liberă din lucrurile fixe, așa am realizat capătul epocii mele Hiper. Sticla era mărtorul substanțial către o abordare mai directă a conglomeratelor naturale pe care le iubeam totuși dar pe care le tratam separat de artă.

Îată-mă pictând natura și dând pofta mea artei și vieții!

De ce intransigent? Probabil că nu este așa dar un pas tot este. Acela al alegerii. Am ales să nu pictez flori de dragul florilor ci să dezvolt doar pe una dintre ele. Irisul era și în vecinătatea mea fizică iar dintre trandafiri și alte flori am preferat puterea acestei flori. Principiu ascendent și descendent, sobrietatea și grația ei efemera au putut fi putere de a începe reprezentarea. Acum realizez cum un gest de sensibilitate naturală poate susține pe deplin coordonatele interiorului meu și extensiei tehnice artistice.

Admiram de mic niște plopici care tot creșteau și așteptam să depășească etajul 7 unde locuiesc. Nu au mai apucat caci fiind prea mari au fost "scurtați". Atunci am relaționat cu o altă idee din studenție unde făcusem un studiu la o provocare aparent nevinovată. Profesorul ne-a luat pe toți în parc și parcă numai mie mi-a zis "...uite acesta este un pom!" Da, mai citisem eu că pictorii trebuie să se trezească dimineața de parcă nu ar ști nimic despre univers și să se mire prostește, adică impresia directă. Dar ca să provoci printr-un mediu școlastic ceva îți trebuie susținere puternică la nivelul la care lucram atunci. A rămas totuși ideea. Da.. un pom simplu pe care toată lumea aparent îl cunoaște. Dar cum să fie reprezentat? Aceasta este altă problemă, una în care au fost implicați prin întrebări chiar și ei artiștii - profesori plini de experiență. Nu e vina lor caci și alți artiști din istorie au pus întrebarea aceasta: cum să reprezinți natura e mai simplu, dar un singur pom? Iată-mă întors la ceva ce știam-Hiper și Mirage deopotrivă. Sticla și musca.... Unul spunea să mă gândesc la forma lui, altul la miracolul apei dinăuntru care ajunge deopotrivă sus în fiecare ramură. Mie mi-a venit un gând din copilărie când mă uitam la documentare și mă abandonam lor. Între atâtea imagini cosmice am văzut și câteva documentare despre planeta noastră. Acolo cineva povestea că pomii simt, au o alarmă interioară când cineva vine să-i taie de exemplu. Așa am avut brusc o imagine a curajului prin frica caci ei nu aveau cum să fuga deci la ei supraviețuirea nu ține decât de alte considerente. Așa și pomul meu (imaginea mea din mine) care nu mai era cu frunze ci cu putere. Puterea inocenței dar și a curajului, ca un luptător deci, el era prin esență bărbat.

Iată pomul cavaler!

www.botezat.com

Limitele unui instrument de lucru pot fi direct investigate prin intermediul operei, atunci când o faci trasând primii pași în lumea camerei video, acesta fiind parcursul lui Dragoș Botezat la începuturile experimentării sale în acest mediu.

Ce înseamnă să utilizezi mijloacele tradiționale obținând un rezultat nou, o diferență semnificativă?

Înseamnă să "probezi" atât culorile cât și întunericul, îndepărtându-te de lumina diurnă, de vizibil, pătrunzând în lumea "Șamanilor desueți". Trecând de porți și praguri ai intrat pe un fagaș al "inversării" unde negrul este alb iar lumina este întunecată. Aici la marginea lucrurilor totul se situează într-o tentă de albastru-gri translucid.

Cutele pânzei și cilindrii ramificați care încoronează capete de șamani, extind și bulversează encefalul.

Craniul și "găurile" sale vitale sunt astupate, învăluite în noi podoabe capilare într-o continuă mutație.

Camera și operatorul ei au mai întâi rotațiile și trepidațiile frenetice ale începutului, pentru ca mai apoi să intre într-o nouă stabilitate, o etapă a sedimentării progresive.

Pielea, cel mai "întins" organ de simț al omului, acea îmbrăcăminte jilavă și plăpândă este pentru Dragoș Botezat atât un loc privilegiat unde sunt proiectate fantasmale sale, cât și pânza unde se întâlnesc reflexele unei lumi telurice.

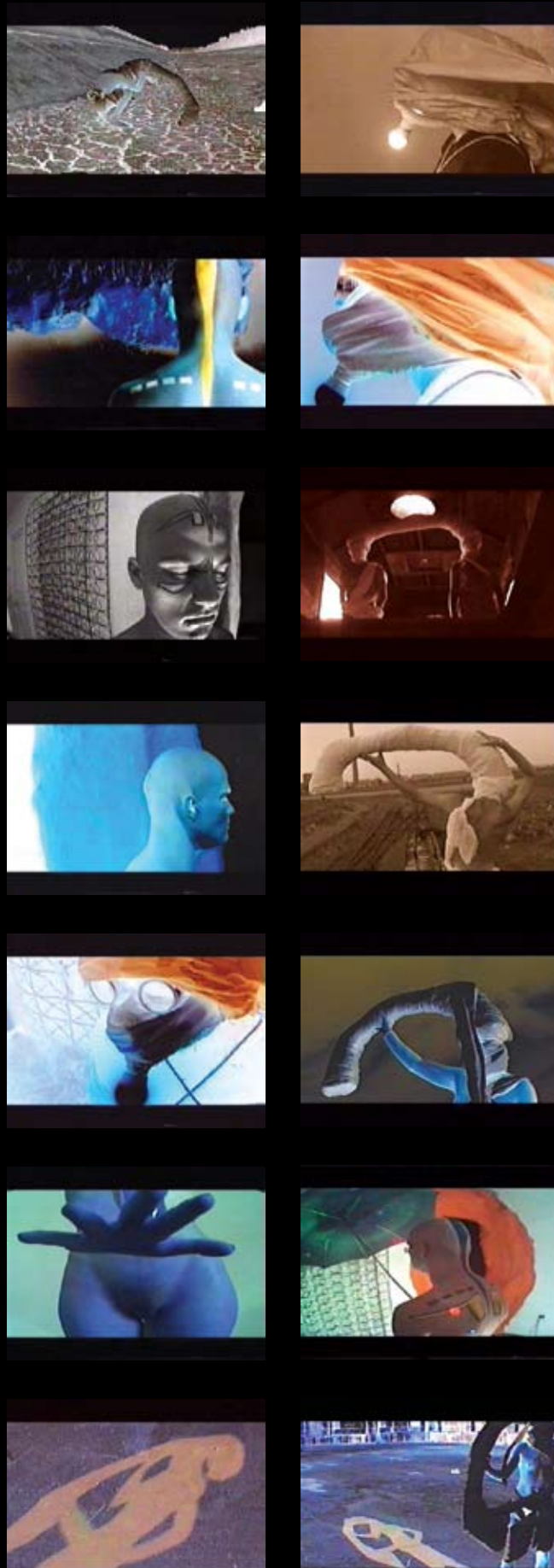
Spațiile unde se află "șamanii" înscriu ceremonialurile acestora într-un univers postnuclear, unde urbanitatea este definită prin pereți corodați și incinte betonate ale unor complexe sportive abandonate de populații ciclopice.

Cu greu s-ar putea spune dacă "șamanii desueți" vindecă s-au tămăduiesc pe cineva cu licorile lor radioactive; ei însă nu și-au uitat menirea și, într-o lume care este plină de "disenchantment" adică dez-iluzionată cât și des-coperită, se vindecă singuri între ei.

Omul devine artist atunci când modifică, iar această menire a sa este aproape compulsivă, îndemnându-l să "impregneze" și să satureze suprafețele din jur, fie că acestea se află în văile golașe și pietroase ale munților luând forma unor glife albastrui, fie la malul mării unde corpul uman și prelungirile sale de lemn zac întinse între frângerii suspendate.

Nu în ultimul rând muzica, substratul sonor este investit cu o importanță deosebită de Dragoș Botezat, ea îl poartă în explorarea sa cinematică. Imaginea nu poate fi subordonată sunetului, în acest caz pentru că amandouă se susțin reciproc, înlăturând pauzele și constrângându-le să vorbească.

ȘTEFAN TIRON-critic de artă

Cred că pentru o clipă, după vizionare ai impresia că trebuie să-ți reorganizezi întreaga viață cu intențiile dar și cu eșecurile.

Alternanța de realități șochează, dar paradoxal, dă și soluții. "Realul sensibil" construit în acest(e)filmuleț(e), în care riscul dar și ludicul participă activ și elaborat, aduce mesaje de dinaintea revoluțiilor umane și catapultează misticul și ritual peste realitatea însăși.

Problema factorului uman este pusă din nou în aceeași realitate uzată și cotidiană. Pentru a folosi un oarecare ghidaj conceptual am folosit termenul de "șaman desuet".

Cum poate un plastician dintr-o lume statică, unde unele legi sunt mai puternice decât voința lui, să cocheteze cu un alt mijloc, deloc static, mijloc de exprimare care urmărește într-un final exact ceea ce evită arta plastică, adică anecdoticul în variantele sale.

Trucul pe care l-am propus acestui nou mijloc de expresie a fost o invitație într-o grădină deja dezvoltată de mine, un dans între mijloacele plasticii și noua realitate.

Parfumul acestei "noi realități" m-a sedus extinzând în mintea mea capacitățile proprii de exprimare în zona picturii.

Preocuparea către design, ambient sau crearea unui personaj: toată această aventură își găsea ecoul într-o scenă care de fapt era doar "dansul" meu (noul spațiu de desfășurare al artei mele).

Atitudinea mea față de lucruri a căpătat noi sensuri. Dintr-un contemplator, aproape spectator, am devenit preocupat de transformări cu orice preț: astfel, intervențiile s-au făcut pe oameni, obiecte, ambient: transformarea unui apartament, picturi parietale într-un cadru muntos... deci ARTA schimbă calitatea anonimă a vieții. Ceea ce nu mi-a displacut....

Probabil că vorbesc mult despre aceste filme în lipsa altora dar am speranța că vor mai urma și alt tip de filme, cu alt specific (2007).

Atunci exista motivația emoțională a curiozității și a împletirii aventurii cu misterul ce se crea prin fiecare secvență, acum nu mai este suficient (2007).

Acum nu aș mai face obiecte sau aventuri "lângă", ci aș abandona munca la pregătiri pentru a capta secvența și atât.

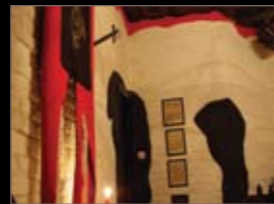
Oricum exercițiul șamanist îl văd ca pe o supapă la edificiul meu artistic... o respirație mai mult picturală cu o relație mai mult decât satisfăcătoare: interiorul meu-exteriorul real.

Șamanii mei au călcat pe convențiile deja împietrite ale atitudinii uzuale de aceea îi salvez și acum după 7 ani, știind acum consecința lor. Ei au deschis drum către proiecte foarte îndrăznețe în afara picturii mele și au creat precedentul lor.

Faptul că am început să decorez o scară de bloc de 10 etaje făcând o muncă de nebun, sau ca am decorat case vechi în vizuini proaspete colorate, adică că am sfidat "bunul simț" se datorează exercițiului șamanist care și el e undeva tributar exercițiilor din anii trecuți de a improviza cu elemente luate din realul inconjurator. Aceste proiectii le făceam ca act creativ împreună cu profesorul FLORIN CIUBOTARU. Așa un simplu cauciuc sau pom putea deveni baza unui organism nou unde se putea întâmpla ceva pe termen limitat. Și care purta amprenta interiorului tau. Cream ceva unic prin analogii. Evoluția unui act aproape ludic, sau care îl încorporează caci în timp ludicul devine mistic și izolat și face ravagii în conștiințele încărcate de "nevoi" prea umane și uzuale.

Poate ca lecția șamanistă asta și este... o perpetuare a creativității către spontaneitate și către mirarea unor configurații știute dar mereu în devenire...

CLUB CONTELE DRACULA

-AMBIENTAL ȘI PREZENTARE

L-am cunoscut de ziua lui pe patronul clubului când linaugura "Club Contele Dracula". Mai târziu am lucrat niște tablouri în tehnica gravurii un fel de reântoarecere la perioada cavalerului din trecutul meu artistic. Apoi am descoperit că spațiul mai trebuia amenajat și ca pot face și alte lucruri pe lângă asta: standuri, zugraveli, creație tematică și creație computerizată. Alegerea tematicii a venit dintr-un interes de alt tip decat la prima vedere. Mai exista o firmă de turism care aducea în țară turiștii străini. De aceea s-a creat acest spațiu, pentru a înlocui traseele inițiatice Dracula prin țară unde se denaturase organizarea. Așa niște elemente au fost concepute pe un precedent, concepția fiind foarte mult pregătită de către britanici prin spectacole și puburi londoneze cu tematică.

Timpe de 10 ani clubul a ființat ca restaurant mai mult, la noi nefiind agreat conceptul atât de mult ca la britanici. Dar munca de publicitate și de organizare a elementelor specifice a cazut pe umerii mei în timp. De la zugrăveala fluturi publicitari și machete în reviste, "Contele" a prins formă și prin actorul Petre Moraru care are program special pentru clienti interpretând spiritul personajului.

Încă mai caut soluții de a face mai mult spațiului către a deveni un club și nu un restaurant. Pentru că o supercultură a plecat de la stră-vechiul caracter Dracula și a influențat o întreagă epocă actuală de la comicsuri, la personaje supraputernice din filme acum clasice de science-fiction și de groază.

ROMANTIC TRAVEL - ART DIRECTOR

Ca o poveste. Întâi am inițiat un element apoi au aparut evoluțiile. De la niște desene la "Clubul Contele Dracula" la sigla Romantic Travel, apoi dezvoltarea noului sediu pe imaginea nopții înstelate interpretate de mine după Van Gogh, apoi coperti de broșuri, makete pentru ziare și reviste, standuri care ne-au creat renume și apoi broșuri originale - un parcurs de 10 ani deosebit pentru mine. Despre mine ca art-director aș spune că am făcut cu logică proiectele, riscante în viziunea oamenilor obișnuiți. Întâi a fost vorba de siglă. Am dorit o siglă atipică care să plece de la ceva și să ajungă la starea poetică a formei și mesajului. Exista o siglă, un castel simplu, l-am interpretat după castelul Bran și mi-a ieșit un personaj alergând. Factor dinamic și compozit a susținut firma către

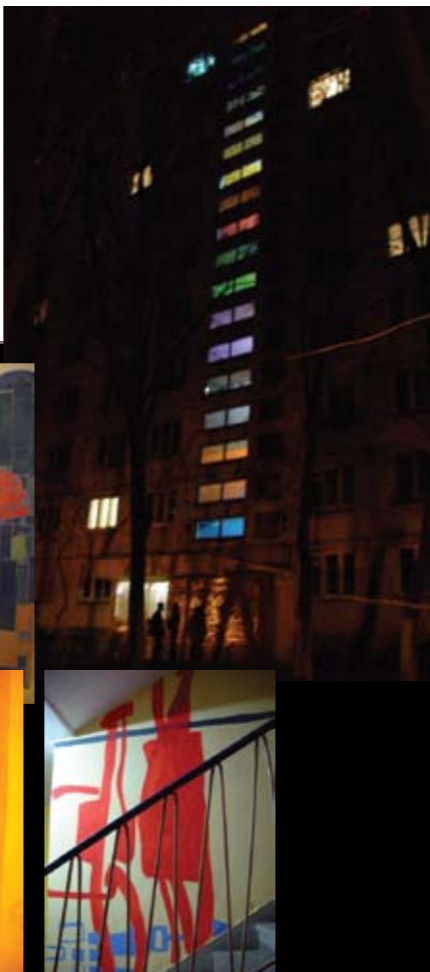
următoarea etapă cea a imaginii de firmă. Pe vremea aceea eram exclusivi pe Franța. Aveam un ciclu de picturi abstracte informale numit "Puntea" cu două stadii, un stadiu era o variantă masculină de foc iar a doua era misterioasă și lirică cu o spirală influențată din noaptea înstelată de Van Gogh. Aceste picturi au fost facute pentru arta mea și nu pentru firmă dar le-am imprimat imaginea, apoi am adaugat în timp elementele ca în artă. Pe concept și pe eveniment. Așa a început o aventură în care nu bănuiam că voi fi atât de desfașurat în activități. Târgurile de turism se succedau și eu aveam mereu de facut ceva: câte un stand, câte o copertă, câte o idee. După 2005 după ce am epuizat toate variantele de stand pitoresc în care am folosit construcții în care pictura nu lip-

sea și ideea de oraș european era plină de avânt, am trecut la alcatuie revista Romantic Travel. Revistele au fost concepute cu o alcătuire pitorească de elemente în fiecare an creativitatea mea respectand o imagine dar și îmbogățind-o. Am făcut câte 3 reviste diferite ca activitate cu specific diferit. Locația. Am schimbat locația firmei de la un apartament la o casă de belle-epoque bucureșteană pe 3 nivele. Am dorit să o scoatem din anonim și să o pictăm ca în zona impresionista, pentru a evidenția caracterul de poveste, dar și specificul unei firme de turism. Așa am pictat galben-orange o casă tristă și trecută. Interioarele le-am făcut galben lumină la un nivel, apoi la altul am profitat de bârne pe tavan și am închipuit o cabană în munți cu un perete roșu.

DESIGN AMBIENTAL

Oclipă de stare poetică și iată-mă pus pe fapte extins din pictură către pereții scării de bloc și noul meu apartament. Un proiect dat de mine, o nevoie de imposibil care m-a inviorat spiritual și obosit fizic m-a angrenat în 9 etaje facute pentru o singură idee: aceea de a scăpa de linia clasică care departaja vopseaua de humă. Am lucrat singur o lună de zile până să ajung la albul de bază pe 9 etaje. Apoi puneam noaptea cu buretele culorile pe scară locatarii ramanand uimiți dimineața la vederea noii scari unde nu mai existau reperele vechi, eu pictând și ușile de lift. Transformările au deschis un drum în decorații, primii pași fiind de la filmele șamaniste și casa Romantic Travel.

Am realizat în timp că oamenii nu sunt pregătiți de vremuri noi... banalitatea încorporând ideea de clasic și prudent. Aștept încă trezirea.

SOCIALUL ȘOPTIT

ELLE

IN REVIEW

CUVÂNTUL

APARITII IN PUBLICATII

SPACE CITY

Orășele spațiale. Viziunea viitorului pe tehnica trecutului. Un portret sau un hublou? În trecut cadrul era "ajutat" de această ramă rotundă pentru a concentra atenția către un personaj sau altul. Am combinat aceasta idee veche a rotundului focalizant cu ilustrarea unui nou prin trasaturi verticale. Cromatica am clarificat-o ca episodică și așa am făcut stadii.

TRI - STAR

Trecut-Viitor; Interior-Exterior, principii care pun baza artei mele prin sugerări ale puterii creative a alăturării dar și rezonanța vastă a extremelor alăturate. Calul fantasmă și mașina creatură au coordonatele visului dar dacă schimbăm punctele de reper chiar personajele devin vis. Depinde care este preferința caci labirintul oferă dar și constrânge la meditație.

DESPRE DRAGOȘ ȘI IMAGINILE LUI...

Pentru că e un om care-și caută cu bună știință o unitate, începi să-i înregistrezi atributele picturii sale încă din momentul în care rostește primele fraze, chiar dacă acestea nu au de-a face în mod explicit cu meseria sa. Mai mult decât atât, ai impresia că imaginile sale pictate se dezvăluie din chiar partea care le hrănește... comportamentul de zi cu zi. Nu ambiție, dar detașare - cu apasate accente ale unei libertăți căutate. Totul e în mișcare la Dragoș- neconținut, curgere, vehiculare de energie și un consum de energie pe măsura traficului; o cădere apoi o imprevizibilă creștere. Lucrurile comune cad în schimbul neașteptatului. Riscurile, stau în schimb mărturie și sunt strânse și concentrate în imagini specifice. O magazie de semne și de lucruri doar de el motivate, îi înconjoară lumea. Aceleași semne și lucruri care, unui om obișnuit i-ar prisosi și caruia i-ar trece neobservate. Dragoș se caracterizează prin atributele unui colecționar neobișnuit, care-și pune în joc o energie și un entuziasm uimitor. Descompuse, imaginile lui se plasează între o realitate figurativă, cu sugerări de concret și un formal abstract. Elementul figurativ trimite la o idee vag recognoscibilă prin semne plastice, fiind îmbibată de formalul abstract care, în cele din urmă, determină spațiul de o calitate virtuală. Ceea ce-i poți reproșa lui Dragoș este o ignorare a locului fizic din care face parte, a bogățiilor adunate de-a lungul anilor în arta românească. Dragoș se luptă să suplinească această lipsă, cu o altă realitate la care este supus-dorința de a se implica în cât mai multe lucruri deodată, o neglijență investiție dar atât de motivată. Seamănă, nu-i așa, cu inocența și calitatea jocului unui copil.

Bogdan Vlăduță -artist plastic

Vaca cosmică cu uger planetar și aripi paradoxale. O depanare a unui ecou. Lungimea exagerată a mașinii ne aruncă în nostalgii de belle - epoque. Dar depanarea e în viitor acolo unde transportoarele vacă-mașină se încumetă să riște transformările depanării cosmice. Umanitatea însă le veghează ...

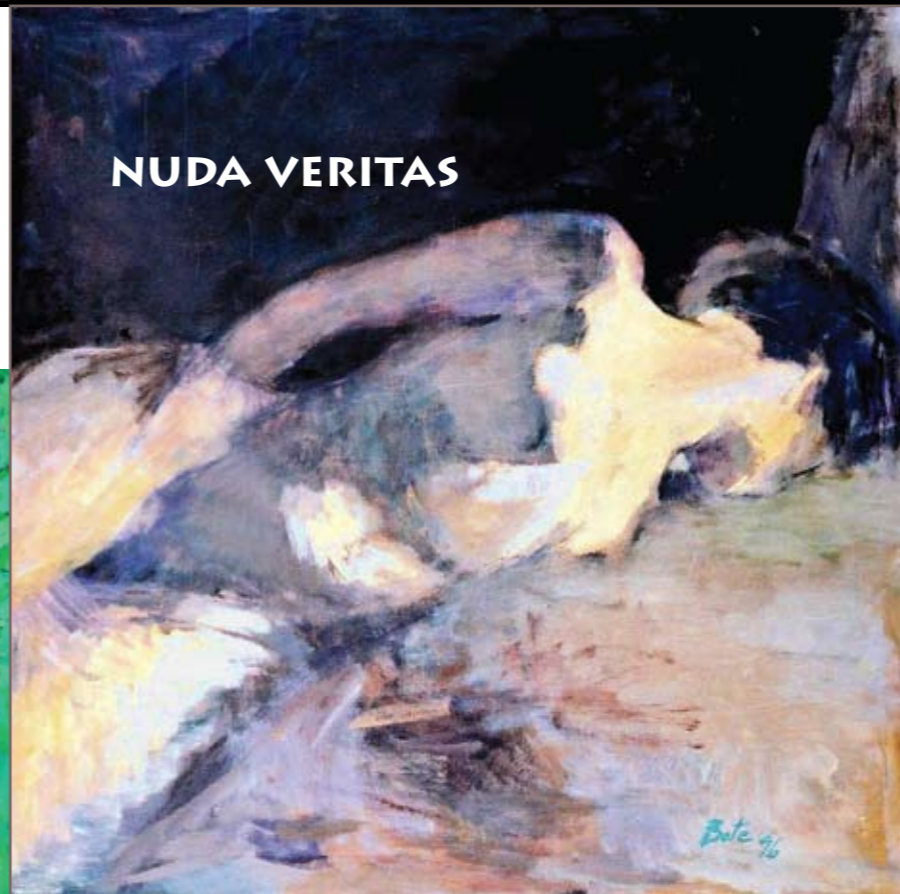

TRANS - PORTOARE

www.botezat.com

NUDA VERITAS

Contorsionările. Expresia fugarului ascuns de el însuși. Sa fie arta în stare să prefere o contorsionare pentru o simplă expresie sau dramatismul ei este format de puterea cu care este stoarsă substanța? Dacă arta picturală exemplifică drame, preferința expresiei întâmpină întrebările sau răspunsurile? O parte se modelează prin lumină și umbră, alta prin organicitatea materialului dar ne rămâne totuși partea tainică pe care o contorsiune ne-o ascunde. Și asta nu ține de natura fiecăruia...

THE STEPS

DRAGOȘ BOTEZAT

www.botezat.com

